

Khắc Tinh

Contents

Khắc Tinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4: Ngoại Truyện Siêu Ngắn: Đăng Tiên Sơn	19

Khắc Tinh

Giới thiệu

Thể loại: Truyện ngắn, cường công cường thụ, lạnh lùng mỹ công, lưu manh ác bá thụ, 1×1, HE. Biên tập: Hà HiMột th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khak-tinh>

1. Chương 1

Nói đến Phù Dung trấn, sẽ khó tránh khỏi nghĩ đến nước ô mai mỹ vị ngon miệng, nơi pháo hoa mỹ nữ như mây, còn có ác bá ở Phù Dung trấn kẻ khác nghe qua liền biến sắc — Trần Thiên Tứ.

Trần gia là quan lại thế gia, đời đời không thiếu người vào triều làm quan cũng không thiếu người làm quan to. Cha của Trần Thiên Tứ — Trần Phong, cũng từng làm đến thượng thư thị lang, quan bá tam phẩm, hiện giờ cũng đã từ quan, mang theo một nhà già trẻ trở lại cố hương Phù Dung trấn an hưởng tuổi già.

Nghe nói Trần Phong lần lượt cưới tám người vợ, mỗi người đều là mỹ nhân như hoa như ngọc. Một người thành thật như Trần Phong chưa từng nghĩ sẽ thú nhiều người như vậy, nhưng không biết ở đâu xảy ra vấn đề, chuyện phòng the tuy chưa từng gián đoạn, nhưng lại không thấy bụng vợ mình có động tĩnh gì. Việc này làm già trẻ lớn bé Trần gia sợ hãi, tuy nói cha mẹ Trần Phong cũng sinh không ít, nhưng cố tình chỉ có một mình Trần Phong này là con trai, cả Trần gia đều phải nhờ vào ông để duy trì hương khói. Vì thế sáu tiểu thiếp lại cách quãng bước vào đại môn Trần gia, nhưng dù cho như thế, lại vẫn không xuất hiện chuyển cơ làm cho người ta vui mừng.

Tới năm Trần Phong năm mươi tuổi, ngày ông cùng với tiểu thiếp thứ bảy bái đường thành thân, bên ngoài Trần phủ xuất hiện một đạo sĩ, Trần lão thái thấy là ngày vui, liền thịnh tình mời đạo sĩ kia vào uống ly rượu mừng, vì báo đáp ý tốt của Trần lão thái, đạo sĩ ở trong tiệc rượu tặng một tờ tử tử phù, bảo Trần Phong lập tức cho vào rượu rồi uống, cũng căn dặn, “Bởi vì không phải đầu thai chuyển thể bình thường, thai nhi này khi sinh ra rất có thể sẽ trở thành yêu nghiệt tai họa nhân gian, nhưng bản đạo vừa rồi mới tính một quẻ, lệnh lang đến mười tám tuổi sẽ gặp gỡ khắc tinh có thể chế phục y, tới khi đó bọn họ liền sẽ tường an vô sự từ thủ đến già.” Đạo sĩ nói xong nhẹ nhàng rời đi, lưu lại một đám người Trần gia buồn vui lẫn lộn...

Xấu xa của Trần Thiên Tứ, là tất cả người trong Phù Dung trấn đều biết, ác danh của y thậm chí còn vang xa tới tận mấy thành trấn xung quanh. Cũng không có người trị được y, lúc trước khi Trần Phong từ quan hoàng đế hứa cho ông một thỉnh cầu, đợi đến khi Trần Thiên Tứ sinh ra xong, Trần Phong lập tức vào kinh xin hoàng đế thực hiện thỉnh cầu vốn đã bị ngài quăng ra sau đầu rồi, thỉnh cầu của ông đó là: ngoại trừ làm hại đến mạng người, bất luận kẻ nào cũng không được hời tội Trần Thiên Tứ, cho đến khi y hoàn toàn bước qua tuổi mười tám. Hoàng đế lơ đãng đáp ứng thỉnh cầu của Trần Phong, không phải là một đứa nhỏ thôi sao, ngài thật sự không tin người trung thực như Trần Phong có thể sinh ra một yêu nghiệt làm nhiều việc ác. Vì thế, đến tận sau này, tuy hối hận không kịp, nhưng nghĩ lại miệng vàng lời ngọc của mình, hoàng đế cũng chỉ có thể nhắm mắt bịt tai làm như không thấy hỗn loạn ở Phù Dung trấn. Nếu hoàng đế hạ lệnh không thể quản, thì mệnh quan triều đình tự nhiên sẽ không nhúng tay can thiệp, lại càng không cần nói đến dân chúng là người bị hại này, chỉ có thể tùy ý Trần Thiên Tứ ở Phù Dung trấn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.

Đối với hành vi ác bá của Trần Thiên Tứ, người Trần gia cũng dần dần tập mãi thành quen. Nếu y ăn uống không chịu trả tiền, liền trộm đem tiền đến đưa cho chủ quán; nếu y đánh chửi người đi đường, liền ngầm gọi người đi chịu nhận lỗi; nếu y cưỡng thường dân nữ, sẽ chờ y đùa chán xong, thu xếp ổn thỏa cho họ rồi đưa trở về, thuận tiện bồi thường ngàn lượng bạc trắng... Tóm lại, Trần Thiên Tứ ăn uống phiêu dật, hăm hại lừa gạt, ngoại trừ giết người phóng hỏa, cơ hồ tất cả chuyện xấu đều làm, một nhà già trẻ của Trần gia đi theo sau mong y vì y tiêu tai đi tội, xử lý hậu sự, đồng thời nơi chốn sùng nịch dung túng độc đinh duy nhất của Trần gia là y này.

Nháy mắt, Trần Thiên Tứ đã trải qua sinh nhật tuổi mười tám của mình, mặc dù bộ dạng coi như tuấn lãng, nhưng không hề ảnh hưởng đến sợ hãi của người khác với y. Lúc trước, cha mẹ cùng bảy di nương của Trần Thiên Tứ cũng không phải không nghĩ tới việc giúp y thú mấy người vợ vào cửa, chỉ là Trần Thiên Tứ ngại lấy vợ không thống khoái bằng đi cướp, cũng không tự tại như đi thanh lâu chơi đùa, cho nên rất là cương quyết duy trì chủ nghĩa độc thân của mình. Lúc này, Trần Phong cùng các bà vợ của ông mới tạm thời từ bỏ ý niệm cưới vợ cho Trần Thiên Tứ, nghĩ thầm khi đứa con đầy mười tám tuổi, nhất định sẽ theo như lời của vị đạo sĩ kia, tìm được một nữ tử có thể cùng y tư thủ cả đời, chính mình cũng không tất phải nóng vội như vậy. Vì thế, từ lúc qua sinh nhật mười tám tuổi của Trần Thiên Tứ, Trần Phong luôn dễ dàng lộ ra vẻ mặt chờ mong với Trần Thiên Tứ, làm cho Trần Thiên Tứ rất là khó hiểu, nghĩ là cha mình bắt đầu già nên hồ đồ rồi.

Một ngày ánh mặt trời sáng lạn, Trần Thiên Tứ giống như ngày thường, mang theo hồ bằng cầu hữu của mình, đá ngã lăn mấy sạp bên đường, còn thuận tay cầm đi mấy vật phẩm quý trọng trên sạp, đùa giỡn mấy nữ tử đi ngang qua, cũng ra tay vây đánh mấy người hảo tâm gặp chuyện bất bình, sau đó mới nghênh ngang đi thẳng về phía thanh lâu có danh tiếng nhất Phù Dung trấn —— Cúc Hoa Các. (=))~)

“Yêu, ta nói vừa rồi sao mí mắt trái cứ nháy mãi, hóa ra là Trần công tử đến đây a!” Tú bà vẻ mặt đầy ý cười tiến đến, nhiệt tình tiếp đón đoàn ngoài do Trần Thiên Tứ cầm đầu đi vào đại sảnh, trong lòng cũng cảm thấy vừa vui vừa buồn. Vui chính là, Trần Thiên Tứ tuy rằng vô lại, nhưng ở nơi pháo hoa này lại ra tay rất hào phóng; buồn chính là, cô nương bị Trần Thiên Tứ điểm trúng hầu hạ, vào ngày hôm sau đều sẽ nằm trên giường không dậy nổi, nghỉ dưỡng hai ba ngày sau mới có thể có sức tiếp tục ra tiếp khách.

“Thẩm nhi đâu, gọi Thẩm nhi lại đây hầu hạ bản công tử!” Trần Thiên Tứ ngồi vào ghế thái sư, nhắc chân vất chéo.

“Điều này... Trần công tử, hai ngày trước ngài gây sức ép cho Thẩm nhi không nhẹ a, hiện giờ nàng còn đang trên giường nghỉ dưỡng, chỉ sợ không có phúc khí đến hầu hạ ngài.” Tú bà nhếch khóe miệng, mỉm cười nói, “Không bằng để Linh nhi đến hầu hạ ngài đi, nàng vẫn luôn ngóng trông được hầu hạ ngài đấy.”

Linh nhi đang ngồi chờ trong đại sảnh nhin không được trọn mắt xem thường, trong lòng hung hăng mắng: lão heo mẹ, cứ nhiên để ta đến hầu hạ cái tên Trần Thiên Tứ kia, tuy rằng tên kia lớn lên cũng được xưng là anh tuấn, nhưng trong Cúc Hoa Các ai chẳng biết tên kia là một con dâm trùng ăn không biết no! Tránh y cũng không kịp, ai lại đi ngóng trông y chứ!

“Không được, tiếng kêu của Linh nhi rất khó nghe... Vậy gọi Tình Miên đến là được rồi!” Trần Thiên Tứ có chút tức giận nói. Làm Linh nhi ở một bên thở dài nhẹ nhõm đồng thời tức đỏ cả mặt.

“Nhưng... Tình Miên nàng đang hầu hạ khách nhân khác.” Tú bà nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói.

“Xem ra, Trần huynh hôm nay không thích hợp đến thanh lâu phong lưu khoái hoạt a, cứ nhiên gặp nhiều bất lợi như vậy, cô nương mình muốn lại không thể đến hầu hạ được.” Đám công tử đi cùng Trần Thiên Tứ đều dựa vào điều này mà cười cợt.

Cảm giác đã bị mất mặt, Trần Thiên Tứ không khỏi thẹn quá thành giận, lập tức vỗ bàn đứng dậy, quát tú bà, “Khách nhân? Khách nhân nào còn tôn quý hơn bản công tử! Còn không mau kêu tên kia cút đi, đưa Tình Miên đến chỗ bản công tử!”

“... Lão thân không dám a, vị gia kia ăn mặc như giang hồ nhân sĩ, trên người còn mang theo kiếm...” Thái dương của tú bà phấp phấp lạnh, hôm nay gặp phải cái tội gì, mà lại gặp gỡ tai họa này.

“Trần huynh, ta thấy hay thôi đi, tìm cô nương khác cũng được.” Đám công tử một mặt cười khê một mặt khuyên giải an ủi.

“Kiếm thì có gì đặc biệt hơn người, bản công tử tay không cũng có thể làm cho hắn không dám bước vào Cúc Hoa Các nữa bước!” Trần Thiên Tứ lại càng thêm căm tức, y không tin có người dám ức hiếp cả y, thứ Trần Thiên Tứ y muốn, còn chưa bao giờ không chiếm được, “Hiện tại bọn họ ở đâu, trong sương phòng của Tình Miên sao?”

Đối diện với ánh mắt hung ác của Trần Thiên Tứ, tú bà vội vàng khúm núm đáp, “Đúng... Ồ, ở gian trong cùng phía đông...”

Còn chưa chờ tú bà nói cho hết lời, Trần Thiên Tứ đã hùng hổ bày ra khí phách hiên ngang đi về phía hành lang dài đi thông đến sương phòng phía đông.

“Phải đi theo sao?” Một người trong nhóm công tử nhỏ giọng hỏi những người khác bên cạnh.

“Không cần, Trần Thiên Tứ lợi hại như vậy, còn phải lo lắng cho y sao, nếu đối phương thật sự là cao thủ, vậy để tiểu tử họ Trần kia chịu chút đau khổ cũng tốt, đã sớm nhìn y không vừa mắt. Hơn nữa, chúng ta đến đây là để tìm việc vui, cũng không phải là vì cùng tiểu tử kia làm loạn.” Vài người nhìn nhau cười, đều tìm tú bà chọn cô nương tự mình đi vui vẻ.

Nằm giữa Phù Dung trấn cùng Thanh Mai trấn là một dãy núi, mà ngọn núi cao nhất trong đó bị mọi người gọi là ‘Đăng Tiên Sơn’, đỉnh núi lặn vào đám mây, đứng từ xa nhìn giống như một cái thang thẳng đứng nhập trời. Truyền thuyết trong núi có người tu tiên ẩn cư, hàng năm đều có rất nhiều người không ngừng ừn ừn vào núi tìm sư, mục đích là vì học được tu tiên thuật, nhưng hầu như cuối cùng mọi người đều chỉ có thể thất vọng trở về, cá biệt có mấy người không thể xuống núi, có người nói bọn họ gặp sơn nạn hoặc là bị dã thú ăn thịt, cũng có người nói bọn họ thông qua khảo nghiệm, được cao nhân tu tiên thu làm học trò, nhưng rốt cuộc sự thật như thế nào, lại chung quy không có ai biết...

Từ năm tuổi bị sư phó đưa vào núi về sau, đây là lần xuống núi thứ mười trong đời Tô Ngôn, mấy lần trước đều là được sư phó dẫn đến trấn nhỏ dưới chân núi quan sát dân tình, cảm thụ nhân gian ấm lạnh cùng khổ nhạc. Mà lần này lại do nhị sư huynh đưa theo xuống chân núi mua sắm vật tư sinh hoạt.

Trong mười hai năm ở cùng sư phó, Tô Ngôn đã hoàn toàn kế thừa tính cách nghiêm túc của sư phó, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần kết hợp vẻ mặt lạnh như băng vô dục vô cầu, thường xuyên làm cho những người xâm nhập vào núi gặp gỡ hắn đều nghĩ là mình thấy tiên tử hạ phàm, vội vàng cúi người lễ bái. Đối với điều này, Tô Ngôn luôn cười nhạo, cười bọn họ sống mái không phân biệt được, cười dục vọng bọn họ cố gắng giấu sau vẻ thành kính. Sư phó truyền thụ cho Tô Ngôn võ công thượng thừa, nhưng lại chưa từng dạy hắn cách tính toán thiên mệnh, trái lại nhị sư huynh lời nói và việc làm đều phóng dăng không kiểm chế được, chỉ cần bấm bấm ngón tay là có thể tính ra họa phúc của người khác, Tô Ngôn khó hiểu, nhưng cũng bình thần chấp nhận, bản lĩnh tính toán thiên mệnh cũng không đến mức phải học cho bằng được, dù sao cuối cùng mình sẽ theo sư phó ở trong núi già đi rồi chết trong cô đơn hoặc là tu thành chính quả, cho nên vận mệnh linh tinh, không biết cũng không sao.

Nhưng lần này làm cho Tô Ngôn không kịp chuẩn bị chính là, nhị sư huynh xuống núi nơi đầu tiên đến lại là một nơi pháo hoa tên ‘Cúc Hoa Các’. Ở đó có nữ tử mà trên núi tuyệt đối không thấy được, mỗi người

mặc đều là quần áo mỏng manh, một mặt lắc lắc cái eo thon nhỏ tinh xảo đặc sắc, một mặt ngọt ngào gọi ‘Công tử, công tử’, làm cho Tô Ngôn rất ngạc nhiên, không khỏi nhú mày.

“Tô sư đệ chưa bao giờ một mình hạ sơn, nói vậy còn chưa hưởng qua tư vị của nữ nhân, lần này huynh đưa đệ đến chỗ này là muốn đệ khai huân, lĩnh hội tư vị mất hồn nhất thế gian này.” Nhị sư huynh cười ha hả vỗ vỗ bả vai Tô Ngôn, “Từ này về sau, đệ mới có thể xem như một nam tử hán chân chính.”

Tô Ngôn nheo mắt, việc giường chiếu hắn cũng có biết, người tu đạo sao lại không biết đạo lý âm dương điều hòa. Nhưng nhìn bộ dáng này của nhị sư huynh, thật như là khách quen của nơi pháo hoa, lần này cư nhiên còn muốn dẫn cả hắn theo, chẳng lẽ không sợ mình không cảm kích ngược lại còn mang hành vi vi phạm sư huấn của hắn nói cho sư phó sao.

“Sư đệ, đệ đã quên, ta có bốn sự đoán trước thiên mệnh sao, nếu ta tính ra đệ sẽ gây bất lợi cho mình, ta sẽ không đưa đệ đến nơi này.” Nhị sư huynh cười cười vẻ hiểu biết, xoay người hỏi tú bà, “Đệ đệ này của ta là lần đầu tiên, người nên tìm một cô nương xinh đẹp nhất cho hắn a.”

“Đây là đương nhiên, công tử tuần mỹ như vậy, ngay cả lão thân cũng muốn lấy thân báo đáp nha.” Tú bà nhìn Tô Ngôn, hai mắt sắp cười thành một cái khe.

“Tình Miên, Tình Miên! Lại đây hầu hạ vị công tử này!” Tú bà xoay người gọi ra một nữ tử khuôn mặt dịu dàng đáng người yêu kiều mảnh mai, nữ tử dường như ngưỡng ngùng ngẩng đầu nhìn người mà mình sắp sửa hầu hạ, dịu dàng nói, “Vị công tử này, xin theo ta đến đây đi.”

“Đi thôi đi thôi, chơi vui vẻ chút!” Không đợi Tô Ngôn phản ứng, nhị sư huynh đã ở phía sau đẩy hắn một cái, Tô Ngôn ngẩn người, cuối cùng theo Tình Miên đi về phía sương phòng bên kia.

Trong sương phòng trang trí diễm lệ, Tô Ngôn tinh tế thưởng thức chén trà bích loa xuân thượng đẳng, tùy ý Tình Miên ở trước mặt mình chậm rãi cởi ra sa y bên ngoài, lộ ra bờ vai trơn bóng như ngọc cùng cái yếm hồng nhạt mịn hoặc lòng người.

“Công tử...” Tình Miên nũng nịu gọi, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Tô Ngôn, hai tay vuốt ve ngực hắn.

Tô Ngôn nhú mày, buông chén trà trong tay xuống, trong lòng hiện lên chút phản cảm không hiểu.

Bàn tay mềm của Tình Miên còn đang vuốt ve ngực Tô Ngôn, giống như muốn chui vào bên trong khe hở vạt áo, lại bị Tô Ngôn đột nhiên giữ tay lại, “Cô nương, tại hạ chỉ muốn vì cô nương mua nhân rồi thôi, mong rằng cô nương tự trọng...”

“Rầm!” Nhưng vào lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người đá văng ra, ngoài cửa đứng một nam tử y quan hoa lệ, vẻ mặt tức giận nhìn chăm chú vào hai người đang ‘dựa sát vào nhau’ trong phòng.

“Trần... Trần công tử...” Thấy được người ngoài cửa, Tình Miên lập tức nhợt cả mặt.

“Nơi này không có chuyện của ngươi, ngươi đi ra ngoài trước đi, rửa sạch thân thể rồi chuẩn bị hầu hạ bản công tử!” Trần Thiên Tứ lạnh lùng ra lệnh cho Tình Miên, một mặt bước vào trong phòng.

“Nhưng...” Tình Miên nhìn nhìn Tô Ngôn, hơi chút do dự, cuối cùng trong lòng bản năng giữ gìn mạng nhỏ lớn hơn khát vọng đối với mỹ nam, phủ thêm sa y rồi khỏi sương phòng.

Đợi Tình Miên ra sương phòng, ánh mắt hung ác của Trần Thiên Tứ liền hoàn toàn dừng trên người Tô Ngôn. Gặp quý, bộ dáng người này thật đúng là xinh đẹp, nếu không phải một thân nam trang, ngay cả mình chắc chắn cũng nghĩ hắn là nữ nhân... Khó trách vừa rồi Tình Miên còn lộ ra bộ dáng không nở, thật sự là đáng giận! Bề ngoài của tên mặt trắng này có gì tốt! Nghĩ như vậy, Trần Thiên Tứ lại càng thêm giận dữ, quát lớn với Tô Ngôn, “Ngươi sao còn ngồi ở đây, chẳng lẽ không biết bản công tử sao? Tình Miên là người bản công tử muốn, ngươi hiện tại có thể cút đi, bằng không bản công tử sẽ cho ngươi biết mặt!”

Tô Ngôn nhú mày, mình quả thật không biết người này, nhưng ác ngôn ác ngữ của tên này cũng làm cho mình cảm thấy vô cùng tức giận, nhìn bộ dáng người này khẳng định không phải người lương thiện. Tô Ngôn đứng dậy, bất ngờ nhảy về phía trước, bội kiếm cầm trong tay để lên cạnh cổ Trần Thiên Tứ, “Ta không biết ngươi là ai, nhưng mà ta thật muốn biết rốt cuộc ngươi có thể cho ta biết mặt như thế nào.”

Trần Thiên Tứ không khỏi sửng sốt, rất ít người dám động thủ với y, hơn nữa tốc độ của người này cư nhiên còn nhanh như vậy, nhanh đến mức y không kịp có phản ứng gì. “Người không muốn sống nữa hả! Bản công tử là Trần Thiên Tứ, người cư nhiên dám ra tay với bản công tử, bản công tử sẽ cho người biết mặt!” Phục hồi tinh thần, Trần Thiên Tứ liên tục lùi lại phía sau mấy bước, rồi ra bội kiếm đang đặt trên cổ mình, xiết chặt nắm tay dứ dứ về phía Tô Ngôn, bày ra tư thế nghênh chiến.

“Trần Thiên Tứ...” Tô Ngôn nheo mắt, tên này lại thật ra rất quen tai, chẳng lẽ đúng là cái tên tội ác chồng chất trong miệng các vị sư huynh kia, hành vi ác bá của y thật ra thường xuyên bị các huynh đệ đã xuống núi tu hành ‘nói chuyện say sưa’.

“Gọi tính danh của đại gia ta làm gì, người hiện tại nếu là muốn cầu xin tha thứ cũng không còn kịp rồi, không đánh người gần chết thì bản công tử tuyệt không dừng tay!” Trần Thiên Tứ nói xong liền lao đến chỗ Tô Ngôn, toàn lực đá một cước vào bụng hắn.

Tô Ngôn khẽ lách thân mình, dễ dàng tránh né công kích của Trần Thiên Tứ, cầm bội kiếm khẽ xoay một cái, vô kiếm liền thúc vào lưng Trần Thiên Tứ. Trần Thiên Tứ không khỏi nhào về phía trước, ngã sấp trên đất.

Thật sự là không chịu nổi một kích a, chỉ bằng bốn sự của người này cư nhiên cũng có thể làm ác khắp nơi. Tô Ngôn hừ lạnh một tiếng, nhắc chân phải đạp lên lưng trần thiên tứ, “Người nói rớt cuộc nên là ai cầu xin tha thứ mới đúng...”

Bất ngờ, chân của Tô Ngôn cư nhiên bị Trần Thiên Tứ dùng tay chop lấy, bị y dùng lực giật một cái, mình cũng ngã ngửa về sau, may mà đúng lúc lấy tay chống xuống đất, lật người, Tô Ngôn cuối cùng lại đứng vững. Mà Trần Thiên Tứ cũng thừa dịp khe hở này, đứng lên từ dưới đất, nhe răng nhếch miệng quát Tô Ngôn, “Người không muốn sống nữa hả, cư nhiên dám đối xử với bốn công tử như vậy!”

Tô Ngôn nhướn nhướn mày, “Đối phó với loại tiểu nhân âm hiểm như ngươi, quả nhiên không thể thủ hạ lưu tình.”

Chuôi kiếm vừa chuyển, đánh thẳng về phía bụng của Trần Thiên Tứ, Trần Thiên Tứ trốn tránh không kịp chỉ có thể miễn cưỡng thừa nhận một kích này, liên tục lui vài bước, ngã ngồi lên ghế đằng sau.

Tiểu tử này rớt cuộc là thần thánh phương nào, nghe thấy tục danh của bản công tử chẳng những không tránh, ngược lại ra tay ác độc như vậy! Trần Thiên Tứ lần đầu tiên bị vô cùng nhục nhã như vậy, cảm giận chửi ầm lên với Tô Ngôn, đồng thời hô to đám công tử đi cùng mình, nhưng đợi một lúc, ngoài cửa vẫn như cũng không có một bóng dáng.

“Sao thế, nhanh như vậy đã muốn cầu cứu rồi?” Tô Ngôn nhếch môi cười, khoanh tay dùng nội lực đóng cửa phòng lại, “Nghe nói nơi này hiệu quả cách âm không tồi, nếu ta kết liễu tính mệnh của người ở đây, trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không có người phát hiện nhĩ.”

“Người... Người dám! Giết người là phải đền mạng!” Sống mười tám năm, Trần Thiên Tứ lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là sợ hãi.

“Nếu biết làm chuyện ác phải chịu trừng phạt, vì sao người còn phạm nhiều việc ác khiến kẻ khác khinh thường như vậy?” Tô Ngôn dùng ánh mắt lãnh liệt nhìn Trần Thiên Tứ, đi từng bước tiến gần về phía y.

“Ta cũng không giết người, người không thể lấy mạng của ta!” Trần Thiên Tứ như cũ dùng lý tranh cãi.

“Xem ra người còn cảm thấy mình có lý.” Tô Ngôn sầm mặt, “Người cũng biết những nữ tử bị người cưỡng ép làm nhục, mất đi trinh tiết cũng không khác gì cuộc đời sau này của mình bị phá hủy, mặc dù không phải lỗi của các nàng, nhưng các nàng lại không thể không đối mặt với những lời đồn đãi khó nghe cùng ánh mắt hèn mọn của người khác, mặc dù có thể gả đi thì cũng sẽ bị người nhà chồng ngược đãi, thậm chí còn có thể bởi vậy mà tự mình kết thúc quãng đời còn lại...”

Chưa bao giờ bị người khác giáo huấn như vậy, từ lúc nhỏ đến giờ, bất luận Trần Thiên Tứ có làm chuyện xấu gì, người nhà đều vì y xử lý hậu sự, nhiều nhất cũng chỉ là khiển cầu y đừng làm chuyện ác nữa. Chưa từng có người nói cho y, vì sao y làm chính là chuyện xấu và lý do vì sao y không thể làm chuyện xấu. Chỉ là, những lời này của Tô Ngôn lại làm cho trong lòng Trần Thiên Tứ lần đầu tiên có cảm giác tội ác, nhìn

thấy khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tức giận không ngừng tiến gần của Tô Ngôn, Trần Thiên Tứ khẩn trương đến cứng cả người.

“Ta... Trần phủ cũng bồi thường cho bọn họ rất nhiều ngân lượng a!” Trước khi chuôi kiếm của Tô Ngôn để lên cổ mình, Trần Thiên Tứ nhảy dựng lên, trốn vào buồng trong.

“Người cho là tiền có thể mua được thứ đó sao?” Tô Ngôn hừ lạnh một tiếng. Đến lúc này còn không biết hối cải! Nếu giữ lại tính mạng của ác bá này trên đời, ngày sau chắc chắn sẽ càng hại thêm nhiều người.

“Người, người không thể giết ta, người giết ta, cha ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người... Cứu mạng a, giết người rồi!” Trần Thiên Tứ một mặt tránh né công kích của Tô Ngôn, một mặt lớn tiếng kêu cứu.

“Ầm!” Cửa phòng bị phá bung.

Đáng chết, chẳng lẽ người của tên này đến đây? Tô Ngôn đành chỉ công kích, nhìn về phía cửa phòng, lại phát hiện người tới hóa ra là nhị sư huynh của mình.

“Nhị sư huynh, huynh tới vừa lúc! Người này là Trần Thiên Tứ tội ác chồng chất, huynh đệ ta cùng nhau giết y, vì dân trừ hại!” Dứt lời, Tô Ngôn lại rút kiếm đâm về phía Trần Thiên Tứ, bất ngờ lại bị nhị sư huynh vội vàng chạy tới ra tay ngăn cản.

“Không được giết, không được giết a!”

“Vì sao không được giết?” Tô Ngôn có hơi ngạc nhiên.

“Người này sở dĩ có thể kiêu ngạo đến mức này, là bởi vì có hoàng đế lão nhân nói qua phải giữ mạng cho y, nếu đệ giết y, đệ liền phạm vào tội lớn mất đầu, nặng thì còn có thể liên lụy đến cả Đăng Tiên sơn a!” Nhị sư huynh lắc đầu, thở dài.

Trần Thiên Tứ vừa rồi còn rúc thành một đồng ở góc tường, nghe thấy mệnh của mình đã được bảo vệ, lập tức ưỡn thẳng lưng, lộ ra vẻ mặt đắc ý. Đã nói rồi mà, tánh mạng của Trần Thiên Tứ y lại có ai dám thương tổn, chẳng lẽ chán sống rồi sao!

“Chẳng lẽ để mặc người này làm ác khắp nơi!” Tô Ngôn nhú mày.

“Đó cũng là chuyện không thể tránh được.” Nhị sư huynh nhặt vỏ kiếm trên bàn tra vào lưỡi dao sắc bén trong tay Tô Ngôn, “Lại nói, đệ sao lại bỏ Tình Miên cô nương để đánh nhau với người này ta vừa mới gặp Tình Miên cô nương, cảm thấy kinh ngạc mới tìm lên đây. Lần này chúng ta gạt sư phó để vui vẻ, phải tận lực tránh phiền phức mới đúng...”

“Không được đi!” Tô Ngôn dùng sức vung kiếm đánh vào lưng Trần Thiên Tứ đang muốn nhân cơ hội chạy trốn, nội lực hùng hậu truyền từ tay vào kiếm làm Trần Thiên Tứ không nhịn được nhào về phía trước, ngã sấp mặt xuống đất.

“Tô sư đệ, đệ...” Nhị sư huynh thấy thế cả kinh, đang muốn trách cứ, lại bị Tô Ngôn ngăn lại.

“Không tồi, chúng ta tự nhiên là đến vui vẻ, mà hiện tại đệ đã tìm được người tốt nhất để hầu hạ rồi.” Tô Ngôn nhìn thẳng vào Trần Thiên Tứ đang quỳ rạp trên đất, trong mắt hiện lên ý cười làm nhị sư huynh sợ hãi.

“Điều này không tốt đâu... Y chính là nam nhân a.”

“Nếu không thể giết người này, vậy cho y một cái giáo huấn cũng được, làm cho y cũng nếm thử thống khổ bị người cường bạo...” Tô Ngôn nhắc chân dùng sức giẫm lên cẳng chân của Trần Thiên Tứ đang bò về phía cạnh cửa, làm cho Trần Thiên Tứ lại liên tục kêu oai oái, “Nhị sư huynh, huynh có chơi cùng đệ không?”

“Ha hả, không được, ta không có loại hứng thú này.” Thấy dáng vẻ Tô Ngôn như đã quyết định, nhị sư huynh vội vàng thối lui đến cạnh cửa, “Chỉ cần không ảnh hưởng đến tính mạng của y là được, những chuyện khác thì cứ theo Tô sư đệ đi, ta ra ngoài cửa cho đệ thoải mái.”

Vừa dứt lời, nhị sư huynh đã sải bước đến phòng bên ngoài, vội vàng đóng chặt cửa phòng từ bên ngoài.

2. Chương 2

“Này... Người vừa rồi là nói đùa đúng không...” Trần Thiên Tứ xoay mặt qua, thanh âm run rẩy hỏi Tô Ngôn đang giẫm lên mình.

“Nói đùa? Người cảm thấy chuyện này dễ cười lắm sao?” Tô Ngôn bỗng nhiên cảm thấy bộ dáng sợ hãi của ác nhân này rất thú vị.

“Không dễ cười... A!” Trong tiếng thét chói tai, Trần Thiên Tứ đã bị Tô Ngôn nhấc lên ném lên giường ở buồng trong.

“Người bị điên rồi à!” Trần Thiên Tứ kinh hồn chưa định một mặt xoa cái mọng bị ngã đau của mình, một mặt trừng mắt lườm Tô Ngôn đứng ở bên giường.

“Xoạt!” Sau thanh âm vải dệt bị xé, Trần Thiên Tứ sững sờ nhìn quần áo bị xé rách của mình, lại ngẩng đầu nhìn Tô Ngôn còn đang cầm một mảnh quần áo, “Người, người làm gì?”

“Cường bạo người.” Tô Ngôn lạnh lùng nói, trên khuôn mặt tuấn mỹ nhìn không ra biểu tình.

“Người... Người thật sự làm, người biến thái à! Người là đồ điên! Cách bản công tử xa một chút... Người tới a nhanh lên a!” Đã nhận ra tình thế nghiêm trọng, Trần Thiên Tứ vội vàng lùi đến tận trong giường, một mặt lớn tiếng kêu lên.

“Người cũng biết sợ hãi? Một Trần Thiên Tứ thần kỳ mười phần lúc trước đi đâu rồi? Nhìn bộ dáng hiện tại của người, thật sự rất giống một nữ nhân bị người cường bách.” Tô Ngôn nheo hai mắt, khóe miệng hiện ra ý cười đầy châm chọc.

“Người con mẹ nó mới là nữ nhân, lão tử là nam tử hán đường đường chính chính, người cái tên bất nam bất nữ này, có tư cách gì giáo huấn bản công tử!” Nhất thời quên cảnh ngộ, Trần Thiên Tứ không thêm để đường lui quay lại tấn công.

Trong mắt Tô Ngôn ánh ra quang mang làm cho người ta sợ hãi. Bất nam bất nữ phải không, tốt lắm, hiện tại cho người nhìn xem ta rốt cuộc là nữ nhân hay là nam nhân!

Tô Ngôn nhảy lên giường, bắt lấy hai chân đáng đá lung tung của Trần Thiên Tứ, dùng sức giật một cái, liền kéo thẳng thân thể Trần Thiên Tứ, mình cũng rất nhanh khóa gối phía trên cặp đùi của Trần Thiên Tứ.

“Đồ khốn! Xuống ngay cho lão tử!” Trần Thiên Tứ dùng sức chống nửa người trên dậy, dùng nắm tay vung về phía Tô Ngôn, lại ngược lại bị Tô Ngôn bắt được cổ tay, cởi đai lưng của Trần Thiên Tứ trói chặt hai tay lại, giơ lên đỉnh đầu.

“Mau thả ta ra! Vương bát dẫn! Ta x lão mẫu nhà ngươi! Ta x tổ tông mười tám đời nhà ngươi! Kẻ điên! Biến thái...” Tiếng chửi bậy dơ bẩn không ngừng chui ra từ miệng Trần Thiên Tứ, lại không biết điều này ngược lại làm Tô Ngôn càng thêm phần nộ, động tác dưới tay cũng theo đó tăng thêm vài phần.

Hạ thân chợt lạnh, cư nhiên là ngoại khổ cùng với tiết khổ đều bị lột xuống, Trần Thiên Tứ vừa then vừa giận, nhưng không cách nào phản kháng.

Nhìn mệnh căn bại lộ ở trong không khí của Trần Thiên Tứ, Tô Ngôn cười khê, “Thứ này là chủ mưu kích động người đi cường thướng dân nữ đi?” Dứt lời, liền nắm phân thân trước mắt kia vào tay, khi nặng khi nhẹ xoa bóp.

“Người... Người không biết xấu hổ!” Trần Thiên Tứ tức giận trừng mắt nhìn Tô Ngôn, khuôn mặt anh tuấn đỏ bừng lên.

“Ta không biết xấu hổ? Vậy người cũng vậy.” Tô Ngôn dùng tay xiết chặt phân thân đang dần cương lên, “Nếu không như vậy, nơi này của người sao đã cương lên chứ?”

“Mẹ nhà ngươi, nắn như vậy, là nam nhân đều sẽ... A a...” Trần Thiên Tứ xấu hổ và giận dữ đến hận không thể lập tức chết đi, bản thân cư nhiên bị một người đàn ông đặt dưới thân, mà bản thân cư nhiên còn bị hắn châm ngòi đến có phản ứng!

Mà cùng thời gian, Tô Ngôn cũng không tự giác nhíu mày. Rốt cuộc sao lại thế này? Nhìn thấy ác nhân này thở hổn hển, cả mặt đỏ bừng, trong lòng cư nhiên lại cảm thấy có điểm gọi cảm.

Tô Ngôn buồn bực tăng lực bàn tay, đầu ngón tay trong lúc vô ý sượt qua linh khẩu, nhất thời làm cho Trần Thiên Tứ kêu lên.

“A a... Nơi đó... A...” Trước mắt như có tia lửa bắn ra, Trần Thiên Tứ vô lực nhũn cả người, nhắm hai mắt lại, trên khuôn mặt còn chưa hết tình dục dần dần hiện lên vẻ thất bại. Cư... Cư nhiên bắn ra... Ở trong tay một người đàn ông...

Tô Ngôn nhìn tay phải dính bạch trọc của mình hơi hơi sững sốt, lại chậm rãi nhìn về phía Trần Thiên Tứ dưới thân. Thân thể không tinh tráng nhưng cũng coi như rắn chắc tản ra màu đỏ ửng ám muội, trên bụng lay dính niêm dịch cùng loại với thứ trên tay mình, lồng ngực không ngừng phập phồng cùng đôi môi vì thở dốc mà khẽ nhếch... Tất cả những điều này cư nhiên lại mỉa mai lòng người bất ngờ.

Trần Thiên Tứ cảm giác môi của mình bỗng nhiên bị một thứ mềm mại ấm áp bao trùm, hoang mang mở hai mắt, lại phát hiện khuôn mặt phóng đại của Tô Ngôn gần ngay trước mắt, mà thứ phủ ở trên môi mình đúng là đôi môi mềm của người này.

“Người có ác tâm không vậy! Rốt cuộc còn muốn làm gì!” Trần Thiên Tứ cảm thấy trong dạ dày như quay cuồng, vội vàng nghiêng mặt sang một bên, chà chà môi.

“Làm gì? Người cho là như vừa rồi đã đủ rồi sao, vậy chẳng phải là ngược lại tiện nghi người.” Tô Ngôn quay mặt Trần Thiên Tứ lại, dùng sức nắm chặt hàm dưới của y, làm y không thể mím môi lại được, cúi đầu dùng đầu lưỡi của mình chui vào, không ngừng càn quấy cướp đoạt, mặc cho nước bọt theo khóe miệng không thể khép lại của Trần Thiên Tứ chảy xuống. Đồng thời hai tay chuyển qua bộ ngực của y, không ngừng vuốt ve hai đầu vú nổi lên, cảm nhận vận động kịch liệt của trái tim trong lồng ngực dưới tay, bụng của mình lại dần dần trở nên khô nóng, mà chỉ có thứ của nam nhân kia mới có thể giải tỏa cho mình.

Dừng lại việc tiếp tục xâm lược đôi môi Trần Thiên Tứ, Tô Ngôn vận dụng hai chân của y ra, cởi quần của mình, đặt hung khí đã bằng trưởng phát ngành của mình lên hậu huyệt của Trần Thiên Tứ, một mặt dịu dàng nói, “Trùng phạt hiện tại mới bắt đầu, ta muốn cho người cũng nếm thử tư vị bị người cưỡng hiếp.”

Trần Thiên Tứ còn chưa kịp hồi thần lại khỏi cảm giác ghệt thở mà nụ hôn dài kia mang đến, cảm nhận được chỗ tư mật của mình bị một thứ nóng bỏng chạm vào, nhất thời toàn thân đều trở nên run rẩy, trong lòng sợ hãi vạn phần. Long dương chi giao, y đã từng nghe qua, nhưng bạn bè bên cạnh không có ai thích nam sắc, mình cũng chưa từng có ý nghĩ với nam sắc. Dù sao nam nhân có cái gì mà chơi, ngấm lại muốn phân thân của mình đâm vào chỗ dơ bẩn trên cơ thể nam nhân, bản thân liền cảm thấy vạn phần ghê tởm. Những chết cũng sẽ không nghĩ đến mình sẽ có một ngày bị nam nhân đặt ở dưới thân, hơn nữa mình cư nhiên là người sắp sửa bị đâm vào! Đây nhất định là mơ, nhất định không phải là thật! Nói không chừng nhắm mắt lại ngủ một lúc sẽ phát hiện mình vẫn đang nằm trên giường nhỏ trong nhà.

“Người muốn trốn chạy sự thật sao, đây cũng không phải là mơ, hôm nay người không thể trốn được.” Đường như đã biết ý tưởng trong lòng Trần Thiên Tứ, Tô Ngôn hung hăng đánh một cái lên hai cánh mông rất tròn của Trần Thiên Tứ, đau đến mức y phải thét lên.

Đùi phải bị nâng cao lên, không có gì chuẩn bị, hung khí nóng rực đột nhiên đâm vào huyệt khẩu chật hẹp của Trần Thiên Tứ.

“A...” Trần Thiên Tứ mơ hồ phát ra tiếng rên rỉ từ trong yết hầu, đau đớn dữ dội làm cho y thậm chí không có sức để hô lên.

“Hô... Chặt quá.” Tô Ngôn nhíu mày, phân thân của mình bị bao chặt lấy, chặt đến mức thấy đau đớn, trong lúc nhất thời không biết nên thấy khó mà lui hay là tiếp tục tiến vào.

Thừa dịp dừng lại này, Trần Thiên Tứ đột nhiên di chuyển thân thể run rẩy của mình, muốn đẩy hung khí đang ở trong thân thể mình ra, lại không nghĩ rằng loạt động tác này ngược lại làm hung khí trong thân

thể mình càng thêm trưởng lớn.

“Người tự tìm!” Tô Ngôn rên lên một tiếng, đột nhiên nắm chặt hai chân của Trần Thiên Tứ, dùng sức đâm hung khí của mình đến chỗ sâu nhất trong u huyết.

“A!” Trần Thiên Tứ kêu lên một tiếng thê thảm, từng dòng từng dòng chất lỏng ấm áp từ chỗ giao hợp chảy ra, Trần Thiên Tứ rất rõ ràng đó là máu tươi của mình.

Máu tươi không làm Tô Ngôn dừng động tác, ngược lại tiểu huyết chật hẹp được bôi trơn, làm Tô Ngôn càng vận động dễ dàng hơn, cơ hồ mỗi lần đều có thể đâm đến tận gốc.

Cảm giác cường bạo người này hóa ra tốt như vậy! Khoái cảm trước đây chưa từng có của Tô Ngôn cùng rên rỉ vô tận của Trần Thiên Tứ đan vào nhau. Quên thời gian, quên tất cả, thậm chí quên luôn mục đích phải tra tấn người này lúc ban đầu...

“Cha... Đau quá, cứu con! Ai tới cứu ta...” Trần Thiên Tứ bắt lực chảy nước mắt, cảm thụ được trùng kích ra vào không ngừng như thủy triều của Tô Ngôn, cho đến khi một dòng nước xiết bắn vào trong cơ thể mình, rốt cuộc tuyệt vọng nhắm hai mắt, bất tỉnh nhân sự.

“Thiếu gia người tỉnh rồi!”

Trần Thiên Tứ mở hai mắt, thứ đầu tiên ánh vào mi mắt đó là khuôn mặt của nha đầu thông phòng tiểu Liên. Quả nhiên là mơ! Sự kiện kia quả nhiên là mơ! Đã nói mà, Trần Thiên Tứ đại danh鼎鼎 lấy ta sao có thể bị một người đàn ông xâm phạm!

“Thiếu gia người từ từ, để ta đi thông tri cho lão gia, nói người tỉnh!” Tiểu Liên vui vẻ phấn chấn vội vàng chạy ra khỏi phòng ở, để lại một mình Trần Thiên Tứ nằm ở trên giường không hiểu gì.

Không phải chỉ là dậy thôi sao, cần vui vẻ như vậy không, còn đi thông báo cho cha đến xem nữa! Trần Thiên Tứ lắc lắc đầu, lấy tay chống mép giường muốn ngồi dậy.

“Nương ơi!” Đau đón tê tâm liệt phế từ hạ thể lan ra toàn thân, làm cho Trần Thiên Tứ cứng người ngã xuống giường. Sao lại thế này! Nơi kia như thế nào lại...

“Thiên Tứ a, con cuối cùng cũng tỉnh lại, đang khỏe sao lại té xỉu ở thanh lâu chứ, con đã nằm cả một ngày rồi, thật đúng là làm ta và các nương con lo lắng...” Trần Phong mang theo các bà vợ đã vọt vào trong phòng, vây quanh giường Trần Thiên Tứ lải nhải.

“Thiên Tứ a, con đừng đi đến mấy nơi pháo hoa đó nữa, nữ nhân ở đó không sạch sẽ, con muốn nữ nhân, đại nương sẽ thú cho con mấy người vợ xinh đẹp vào cửa cũng được...”

“Có phải đánh nhau với ai không, bằng không vô duyên vô cớ sao lại té xỉu, Thiên Tứ con vì sao không nghe lời tam nương, đừng đi đánh nhau với người khác...”

“Ta xem không phải đánh nhau, mọi người nhìn xem trên mặt Thiên Tứ không có vết thương gì, ta thấy lần này nhất định là thường xuyên làm tình, nhất thời thể hư mới té xỉu...”

“Thể hư a, cái này nghiêm trọng, nhị nương biết một lão trung y chuyên môn chữa thể hư, trước kia còn xem cho cha con, lần sau gọi lão kê cho con mấy thang thuốc...”

...

Bên tai nhất thời trở nên âm ỉ, Trần Thiên Tứ cảm giác đầu của mình đã trưởng đau còn hơn cả đau nhức của thân thể.

“Đủ rồi! Các người đều đi ra ngoài cho ta!” Tiếng hô tràn ngập phần nộ cùng uy nghiêm làm cho Trần Phong cùng các bà vợ của ông đều ngậm miệng.

“Thiên Tứ con...”

“Đi ra ngoài! Đều đi ra ngoài!”

“... Vậy Thiên Tứ con nghỉ ngơi, cha gọi người đưa canh gà nhân sâm cho con.” Trần Phong lúc này mới mang theo các bà vợ rời khỏi phòng, cả gian phòng rốt cuộc có thể yên tĩnh trở lại.

Trần Thiên Tứ nằm nghiêng ở trên tháp, vươn tay ra sau lưng sờ huyết khẩu ở giữa mông còn vô cùng đau đớn của mình. Nếu nói như vậy, tất cả những điều này cũng không phải là mơ, mình thật sự bị tên kia cưỡng bạo!

“Đáng giận...” Trần Thiên Tứ dúi khuôn mặt đỏ bừng của mình vào gối. Tên chết tiệt, đừng để y nhìn thấy mặt hân! Bằng không nhất định sẽ băm thầy hân ra làm vạn đoạn!

Cả Phù Dung trấn đột nhiên trở nên thái bình không ít, người đi trên đường ai cũng đều lộ ra vẻ mặt như ăn tết, bởi vì cái tên làm nhiều việc ác Trần Thiên Tứ kia ở nhà dưỡng bệnh, không thể ra ngoài làm việc ác, mọi người mới có được an bình lâu rồi không gặp. Chuyện Trần Thiên Tứ ở nhà dưỡng bệnh thậm chí còn truyền vào kinh thành, rơi vào tai hoàng thượng, nhất thời làm cho mặt rồng đại duyệt, thiếu chút nữa không hạ lệnh đại xá thiên hạ.

Mà lúc này, Trần Thiên Tứ lại ngồi trong hoa viên sau Trần phủ phát giận với gã sai vặt bưng trà đưa nước.

“Người làm ăn kiểu gì vậy! Nước trà sao lại nóng như vậy!” Trần Thiên Tứ đem chén trà chứa đầy trà nóng, lập tức hắt về phía gã sai vặt vô duyên vô cớ bị giận chó đánh mèo.

“Ồ!” Bị trà nóng hắt cả người, gã sai vặt thống khổ rên rỉ một tiếng.

Đáng giận! Cư nhiên bởi vì vết thương bên dưới còn chưa khỏi hẳn, mình chỉ có thể ném giận ngồi trong phủ tĩnh dưỡng! Càng giận chính là, đám hồ bằng cẩu hữu ngày thường hay cùng mình chơi đùa, cư nhiên không ai tới cửa thăm! Nghĩ vậy, Trần Thiên Tứ càng thêm bốc hỏa.

“Người lại đây!” Trần Thiên Tứ lên tiếng, khoát tay với gã sai vặt.

“... Vâng.” Gã sai vặt đáng thương chỉ có thể nơm nớp lo sợ bước đến trước mặt Trần Thiên Tứ.

“Cởi quần ra!”

“A? Thiếu gia...”

“Ta nói cởi! Nhanh lên!”

“Vâng...” Không dám cãi lại mệnh lệnh của Trần Thiên Tứ, gã sai vặt đành phải cởi ngoại khóa.

“Cái này cũng cởi!” Trần Thiên Tứ chỉ chỉ tiết khổ gã sai vặt còn mặc.

“Nhưng mà... Ta... Cái này...” Gã sai vặt không khỏi khựng hoảng.

“Bảo người cởi thì cởi đi!” Mặt Trần Thiên Tứ trầm xuống, dùng sức tụt tiết khổ của tên sai vặt xuống, hạ thân của hân hoàn toàn trần truồng trước mặt y.

“Thiếu gia... Ngài...” Tên sai vặt vội vã lấy tay che đằng trước của mình lại. Thiếu gia rốt cục là muốn làm gì đây, lỗ cái dáng vẻ này của mình mà để tiểu Thúy ở trù phòng biết được thì toi rồi.

“Xoay qua!”

“Hả?”

“Xoay qua có nghe hay không!” Trần Thiên Tứ cố sức kéo một cái, lật tên sai vặt ngã ‘oạch’ lên thạch bàn, điểm tâm trên thạch bàn nhất thời rơi hết xuống đất.

“Nơi ấy sao có thể dùng để làm loại chuyện này.” Trần Thiên Tứ nhìn tiểu huyết giữa mông gã sai vặt, cau mày lăm lăm, ánh mắt lạch lạch, phát hiện một quả chuối tiêu rơi cạnh chân, vội nhặt lên nắm trong tay.

“Thiếu, thiếu gia! Ngài muốn làm gì... Ngài không thể làm thế a...” Cảm giác hậu huyết của mình bị một thứ cứng cứng đặt ở đó, tên sai vặt vô cùng dè chừng, nước mắt bất giác rơi.

“Câm miệng! Bản công tử muốn làm gì người không có tư cách nói!” Tay hơi dùng sức, một phần ba quả chuối đã bị nhét vào trong tiểu huyết.

“A a, đau quá... Thiếu gia, ngài tha ta đi... Ta cũng không dám nữa...” Tên sai vặt lung tung vin lấy thạch bàn, trong lúc đó, móng tay đã thoang thoang bị làm mẻ vài cái, từ khe hở tràn ra máu tươi.

Thấy dáng vẻ hoảng loạn của tên sai vặt, lòng Trần Thiên Tứ run lên, bỗng nhớ tới đoạn thoại Tô Ngôn đã giáo huấn mình, mặt tối sầm lại, rút quả chuối tiêu từ trong hậu huyệt ra, “Mặc quần vào rồi biến cho ta!”

“Cảm ơn, cảm ơn thiếu gia...” Tên sai vặt nức nở, kéo quần lên rồi vội vã trốn vào hoa viên.

“Chết tiệt, mình vậy mà lại cảm thấy tên kia nói có đạo lý... Hắn rõ ràng là cường bạo y mà.” Trần Thiên Tứ cắn răng, lưu lại một đồng hồ ồn, trở lại gian phòng của y.

“Thiếu gia, bát phu nhân làm nước ô mai, bảo ta bưng đến cho ngài một chén.”

Vừa trở lại gian phòng, Tiểu Liên đã bưng một chén nước ô mai tới.

“Đặt trên bàn đi.” Trần Thiên Tứ uể oải đáp tiếng, rồi cứ thế nằm thẳng cẳng trên giường.

“Vậy thiếu gia, ngài hảo hảo nghỉ ngơi nhé, ta đi ra trước.”

Cửa phòng vừa bị đóng lại, thoáng cái đã lại bị đẩy vào.

“Tiểu Liên, sao ngươi lại thế nữa, chuyện này đối với ngươi...” Trần Thiên Tứ nhắm mắt lại nói, bỗng thấy một đôi tay ấm áp xoa lên phía sau lưng của mình.

“Tiểu Liên ngươi muốn gì? Mấy ngày nữa đi, bây giờ ta không có lòng dạ đâu.” Trần Thiên Tứ nhú mày, đáng ghét, đều là chuyện do tên kia, từ sau lần nọ, mình đã phát hiện mình chưa từng có hứng thú với nha hoàn trong phủ... Sẽ không bởi thế mà trở thành một người ‘liệt’ chứ!

Cái tay ấy lại không dừng lại theo lệnh Trần Thiên Tứ, trái lại chuyển qua ngực y, ấn lên điểm gồ ghề cách lớp vải.

“A...” Cả người Trần Thiên Tứ run lên. Không, người này nhất định không phải Tiểu Liên, Tiểu Liên không có gan như vậy, ngón tay nàng cũng không trắng nõn thon dài như thế.

Rốt cuộc là ai, gan lớn tới vậy! Trần Thiên Tứ cố sức cầm lấy cái tay đang lưu luyến trước ngực y, quay đầu ngược lại, lúc nhìn thấy người nọ thì kinh ngạc đến mức nói không nên lời. Lại là hắn! Cái tên bất nam bất nữ cường bạo mình! Hắn vì sao lại ở chỗ này!

“Ngươi...” Trần Thiên Tứ hoảng loạn vừa định to mồm gọi người tới, lại bị Tô Ngôn đưa tay ra che kín miệng.

“Không nên ồn, muốn gọi mọi người tới xem ta xâm phạm ngươi ra sao ư?” Tô Ngôn cúi người xuống, nhẹ nhàng thăm thì bên tai Trần Thiên Tứ.

“A... Ngươi thế nào vào được, ngươi tới làm gì!” Đợi Tô Ngôn vừa buông tay ra, Trần Thiên Tứ lập tức giãy dụa ngồi dậy, trốn vào trong góc giường.

“Ta muốn thấy ngươi nên đã tới, lấy võ nghệ của ta muốn tránh khỏi hạ nhân phủ ngươi chỉ là chuyện dễ dàng.” Tô Ngôn nhìn chăm chăm vào Trần Thiên Tứ, khe khẽ thở dài. Chính mình cũng không biết đã làm sao nữa, sau lần ở thanh lâu cường thượng người này xong, dáng vẻ người này thờ ơ gấp rên rỉ trong đầu một mực không vớt đi được. Rõ ràng loại dục vọng này là hành vi mà người tu tiên không nên có, thế nhưng dù có tỉnh tọa luyện công ra sao đi nữa, hắn đều không thể bình tâm được. (mỗ Thất: con ơi, đây là thời kỳ mãn kinh của ngươi a....[có người bị phủi bay])

Hôm nay, Tô Ngôn lần đầu tiên lên gạt sư phụ một mình hạ sơn, để tiện lên vào Trần phủ, lên nhìn cái tên khiến mình thương nhớ kia.

“Ngươi biến! Ngươi... Ô ô...” Nhớ lại đau đớn bị xâm phạm ngày đó, Trần Thiên Tứ bất giác sợ hãi, há mồm muốn gọi người, lại bị Tô Ngôn nhào lên, dùng miệng chặn miệng y lại.

Sau một nụ hôn dài thiết dài khiến người ta hít thở không thông, Tô Ngôn nhồm người dậy, chìm đắm với hai gò má đỏ ửng của Trần Thiên Tứ.

“Đáng ghét! Ta muốn chém ngươi làm muôn mảnh!” Trần Thiên Tứ ra sức vùng tay về phía Tô Ngôn. Trên nắm tay truyền đến cảm xúc chân thực khiến Trần Thiên Tứ ngây ngẩn cả người, người này sao không tránh né!

Khuôn mặt trắng nõn của Tô Ngôn bị đánh cho một phát đỏ bừng, khóe miệng còn chậm rãi chảy xuống một tia máu, hấn lại lơ đãng lấy tay quệt đi, bình tĩnh lạ kỳ nói với Trần Thiên Tứ, “Người trút hết giận rồi, ta có thể ‘làm’ người chứ.”

Trần Thiên Tứ vô cùng kinh ngạc nhìn khuôn mặt đã hơi biến dạng của Tô Ngôn, há miệng định đáp lại, nhưng không ngờ tới Tô Ngôn đột nhiên vươn tay ra, thoáng cái đã điểm huyết đạo y, khiến y không thể nào nhúc nhích được.

“Miệng viết thương phía dưới đã tốt rồi sao?” Tô Ngôn bế thân thể Trần Thiên Tứ lên, để y ngồi lên đùi của mình.

“Vô liêm sỉ! Người lại muốn làm gì, nhanh buông ra!” Ngoài miệng tuy rằng vô cùng hung ác, nhưng thân thể không thể nhúc nhích của Trần Thiên Tứ lại chỉ có thể tựa vào người Tô Ngôn, mặc cho hấn bài bố.

“Ta muốn người a...” Tô Ngôn dịu dàng nói, hai tay đã không ngừng lột sạch quần áo trên người Trần Thiên Tứ.

“Mau dừng tay! Người cái tên vô sỉ này... Bản công tử sẽ không bỏ qua cho người!” Nghĩ đến hậu đình của mình lại khó giữ được, Trần Thiên Tứ trong mắt đầy vẻ khủng hoảng.

“Gọi tên của ta.” Tô Ngôn hôn lên cổ Trần Thiên Tứ, lại dờn nụ hôn xuống trước ngực Trần Thiên Tứ, dùng đầu lưỡi liếm láp hai đầu vú phần nộn kia, đột nhiên mở miệng cắn một cái, làm cho Trần Thiên Tứ kêu lên không ngừng, “Nhớ kỹ, ta gọi là Tô Ngôn.”

“... Ừm a... Đồ khốn! Ai quản người gọi là gì!”

Tô Ngôn không giận phản cười, cầm lấy phân thân đã hơi hơi ngắc đầu của Trần Thiên Tứ, “Kỳ thật cảm giác rất thoải mái đúng không, nơi này của người cũng có phản ứng đấy.”

“Thoải mái cái rắm! Nhanh buông ra, bằng không ta... A, nơi đó... Người, người...” Trần Thiên Tứ không dám tin nhìn Tô Ngôn cúi đầu dùng miệng ngậm lấy phân thân của mình. Người này điên rồi sao, cái nơi dơ bẩn như vậy hấn cứ nhiên dùng miệng ngậm vào!

“Thoải mái không?” Tô Ngôn một mặt mút phân thân của Trần Thiên Tứ, một mặt ngược mắt nhìn về mặt đỏ bừng của Trần Thiên Tứ.

“Người điên rồi à... Cái nơi như vậy... A a...” Mặc cho ý thức có kháng cự cỡ nào, nhưng cảm giác ẩm áp thấm ướt này lại làm cho Trần Thiên Tứ dần dần bị lạc tâm trí, thoải mái khe khẽ rên rỉ. Không lâu sau, Trần Thiên Tứ liền tiết ở trong miệng Tô Ngôn, chỉ nghe ‘ực ực’ vài tiếng, đúng là Tô Ngôn đã nuốt số tinh dịch Trần Thiên Tứ tiết ở trong miệng hấn vào bụng.

“Người, người...” Trần Thiên Tứ kinh ngạc vạn phần nhìn Tô Ngôn, đột nhiên cảm giác thứ đang để dưới khổ của mình chậm rãi lớn dần, sắc mặt vốn ứng đỏ nhất thời trắng bệch, “Người không thể như vậy... Ta đã nhiều ngày ngồi ở trong phủ rồi, căn bản không có ra ngoài, người không có lý do đối xử với ta như vậy!”

“À? Nhưng vừa rồi chuyện người làm với hạ nhân ở hoa viên, ta đều thấy hết.” Tô Ngôn hí mắt cười, đồng thời cởi xiêm y của mình.

“Ta, ta...” Trần Thiên Tứ nhất thời nói không ra lời, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Người thật đúng là không ngoan a, ta mới trừng phạt người chưa được mấy ngày, người liền tặc cù tái phát... Hơn nữa đối tượng lần này cư nhiên là nam nhân.” Trong mắt Tô Ngôn hiện lên một tia tức giận, “Người muốn nam nhân bảo ta cũng được, ta tự nhiên sẽ thỏa mãn người.”

“Buông, cái tên vương bát đần nhà người này! Người còn dám đụng đến một sợi tóc của ta, ta gọi người!”

“Vậy người gọi đi, cho cha mẹ cùng bọn hạ nhân của người thấy bộ dáng trần trụi ngồi trên đùi nam nhân của mình.” Tô Ngôn nắm hàm dưới Trần Thiên Tứ, hung hăng hôn lên bờ môi của y.

“Ồ ô...” Hàm dưới bị bóp vô cùng đau đớn, Trần Thiên Tứ đành phải buông lỏng răng nanh, mặc cho đầu lưỡi trơn ướt của Tô Ngôn xâm lược, trong dạ dày lại co rút từng cơn. Rất ác tâm, trên đầu lưỡi của hấn còn có hương vị tinh dịch.

Tô Ngôn một mặt cường hôn Trần Thiên Tứ, một mặt chuyển hai tay qua cánh hông của Trần Thiên Tứ, dùng đầu ngón tay xoa xung quanh huyết khẩu giữa hai cánh hông.

“A... Nơi đó không muốn a... Van cầu người... Ta sợ đau...” Lời nói mơ hồ không rõ phun ra từ cái miệng đang bị chặn của Trần Thiên Tứ, trong ánh mắt cũng vì sợ hãi mà phiếm ra lệ quang.

Trong lòng Tô Ngôn run lên, ngừng lại, Thật sự có đau như vậy không, không nghĩ tới lần trước làm y bị thương sâu như vậy...

Ôm thật chặt Trần Thiên Tứ vào lòng, Tô Ngôn dịu dàng an ủi, “Xin lỗi, không nghĩ tới sẽ làm người cảm thấy thống khổ như vậy, ta cam đoan về sau không bao giờ như vậy nữa.”

Trần Thiên Tứ hơi sững sốt, tuy cảm thấy rất là kỳ lạ, nhưng cuối cùng vẫn thở dài nhẹ nhõm, ít nhất người này nói như vậy, hẳn là sẽ ngừng việc xâm phạm y...

“A...” Dị vật đột nhiên xâm nhập, làm cho Trần Thiên Tứ không khỏi hoảng sợ kêu ra tiếng. Liếc mắt nhìn, cư nhiên thấy Tô Ngôn không biết khi nào đã dùng nội lực hút nước ô mai trên bàn vào tay, mà giờ phút này, hẳn đang dùng ngón tay ướt át dính nước ô mai xỏ vào hậu huyết của Trần Thiên Tứ.

“Người, người làm gì! Mau dừng tay... A a...” Hậu huyết bị ngón tay ướt át chậm rãi khuếch trương, cảm giác kia tuy rằng không thể nói là đau, nhưng lại quái dị làm cho người ta run rẩy cả người.

“Như vậy hẳn là có thể giảm bớt không ít đau đớn.” Tô Ngôn cười vui vẻ, đem một ngón tay dính nước ô mai khác cũng cắm vào tiểu huyết đang dần ướt át. May mắn nhị sư huynh hỗ trợ tìm về một quyển sách về nam nam hoan ái, trải qua mấy đêm liên tục treo đèn đọc sách, cuối cùng mình cũng đã có tiến bộ vượt bậc ở phương diện này, hiểu được khẩu giao cũng biết được tác dụng của bôi trơn...

3. Chương 3

“Người... Vì sao phải làm như vậy... Ta nhận sai rồi còn chưa đủ sao, ta thề không bao giờ làm chuyện xấu nữa... Van cầu người buông tha ta đi!” Lúc ngón tay thứ ba đâm vào trong tiểu huyết, Trần Thiên Tứ không kìm được nữa mà khóc lóc xin tha.

“Vì sao...” Tô Ngôn sững sốt, chính hắn cũng không lý giải nổi sao mình lại hành động như vậy. Nếu nói lần đầu tiên xem như trừng phạt thì có thể cho qua, nhưng lần này mình lại một mình xuống núi tìm y, lúc ban đầu cũng không có chủ định gì, chẳng qua là muốn ôm y, muốn cảm nhận nhiệt độ cơ thể y, muốn nhìn khuôn mặt quật cường của y bị mình làm cho phát khóc...

Rút ngón tay ra, thay vào đó, dùng phân thân của mình để lên huyết khẩu, Tô Ngôn dựa sát vào bên tai Trần Thiên Tứ, dịu dàng nói, “Chỉ e là ta đã thích người mất rồi!”

Cái gì? Hắn nói cái gì! Thích ta! Trần Thiên Tứ thốt nhiên sững sốt, nhưng khi y còn chưa kịp hiểu rõ, đã cảm giác một thứ nóng bỏng lớn hơn ngón tay vài lần đột nhiên đi vào trong cơ thể mình.

“A a... Đau quá...” Trần Thiên Tứ không khỏi cắn chặt môi. Tuy rằng rất đau, nhưng so với lần trước đã coi như nhẹ hơn rất nhiều, cái thứ nóng bỏng dũng mãnh kia thông thả đi vào chỗ sâu nhất trong tiểu huyết, bắt đầu thực hiện vận động ra vào. Sau khi đau đớn biến mất, là khoái cảm làm cho người ta không thể chống cự, giống như sóng biển từng đợt dâng lên đánh sâu vào cơ thể Trần Thiên Tứ, khiến y dần phiêu đi trong bể đục vô biên này...

Tỉnh lại lần nữa, Trần Thiên Tứ phát hiện huyết đạo của mình đã được giải, quần áo chỉnh tề, hậu huyết phía sau được lau rửa sạch, còn Tô Ngôn đã không thấy bóng dáng đâu.

Chẳng lẽ là tên kia làm? Trần Thiên Tứ ngạc nhiên nhìn thân thể khô mát của mình, chợt nhớ lại, lần trước ở thanh lâu hình như cũng có người mặc xiêm y cho mình, rồi hạ nhân mới phát hiện mình ngứa xiu trong sương phòng. Nói như vậy lần đó cũng là tên kia giúp mình rửa sạch thân thể xong mới rời đi...

“Công tử, lão gia sai tiểu nhân gọi người tới dùng bữa tối.” Tiếng đập cửa gọi hồn Trần Thiên Tứ trở về.

“Được, ta sẽ đi ngay.” Trần Thiên Tứ bật người nhảy xuống giường, nhưng hai chân vừa chạm đất liền phát hiện mặt sau của mình vẫn hơi đau đau, trong lòng nhất thời ngập đầy lửa giận. Tên đáng giận! Dám đối xử với bổn công tử như vậy, tuyệt đối tuyệt đối không thể tha thứ!

Do vết thương cũ tái phát, Trần Thiên Tứ không thể không tiếp tục ở trong phủ ngoan ngoãn mấy ngày. Mà trên dưới Trần phủ ngạc nhiên phát hiện vị thiếu gia làm nhiều việc ác này lại ngoài dự đoán của mọi người mà trở nên bớt phóng túng, ngày thường nhiều nhất cũng chỉ là nói hung ác một chút, nhưng sẽ không giống trước đây hờ ra là đánh chửi hạ nhân.

Trên dưới Trần gia vì sự thay đổi hoàn toàn này mà chúc mừng rất lâu, liên tục mấy ngày Trần Phong đều cho gia đình ở cửa phủ phát bánh mỳ, coi như chúc mừng. Tám bà vợ của ông khi đánh mã diều việc nói đến thường xuyên nhất, cũng biến thành Trần Thiên Tứ nhất định là gặp lão bà định mệnh, chẳng bao lâu nữa thì phải chuẩn bị hôn sự cho y, vân vân...

Một đêm này, Trần Thiên Tứ không thể an ổn đi vào giấc ngủ. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì cái tên Tô Ngôn giống như quỷ mỵ kia lại đột nhập vào phòng của y.

Sau đó lại giống như lần trước bị điểm huyết đạo, sau đó là tiền diễn làm cho người ta xấu hổ, mà điều làm cho Trần Thiên Tứ tức giận nhất chính là, tên Tô Ngôn kia cư nhiên là có bị mà đến, lấy ra một cái bình nhỏ, nói là trơn tề chuyên môn dùng cho việc làm tình, sau đó không nói nhiều lập tức đổ xuống hậu huyệt của Trần Thiên Tứ, sau khuếch trương của ngón tay, đó là xâm nhập của thứ to lớn mà nóng rực, trải qua mấy phiên luân chiến, Trần Thiên Tứ rốt cuộc thể lực không chống đỡ nổi, không có tiền đồ ngắt luôn...

Khi tỉnh lại, Trần Thiên Tứ phát hiện mình cư nhiên vẫn không thể nhúc nhích như cũ, càng làm kẻ khác xấu hổ và giận dữ chính là, phân thân của Tô Ngôn vẫn còn ở trong cơ thể y.

“Người tỉnh rồi ư?” Tô Ngôn mỉm cười với Trần Thiên Tứ, lấy tay gạt đi vài sợi tóc vương trên trán y.

“Vương bát dẫn! Lấy cứ thứ kia của ngươi ra cho lão tử!” Trần Thiên Tứ đỏ cả mặt, hung tợn nói.

“Không được, trừ phi ngươi đáp ứng một điều kiện của ta.” Tô Ngôn cố ý giật giật hạ thân, làm cho Trần Thiên Tứ bị thứ trong cơ thể kia liên lụy mà ngâm kêu một tiếng.

“... Điều, điều kiện gì?”

“Thứ ta làm vợ.” Tô Ngôn một bên vuốt ve hai đầu vú trước ngực Trần Thiên Tứ, một bên dường như không có việc gì nói, “Ta bị sư phó đuổi đi, hẳn nói trần duyên chưa xong, không nên học đạo tu tiên. Cho nên ta liền tới tìm ngươi, lại nói tiếp đây cũng là bởi vì do ngươi.”

“Cái gì! Thứ ngươi làm vợ! Điều này sao có thể!” Trần Thiên Tứ kinh hô, trong thanh âm còn do tình dục hỗn loạn mà có vài tia run rẩy mỏng manh. Thật sự là đùa cái gì vậy, y đường đường Trần đại thiếu gia sao có thể lấy một nam nhân làm vợ, hơn nữa người này bị đuổi ra sư môn sao có năng lực lại ở trên đầu của y, y từ đầu đến cuối đều là bên bị bức bách a!

“Có gì không thể, chúng ta đều đã có phu thê chi thật... Không bằng như vậy, ta có thể ủy khuất một chút, đến lúc đó mặc nữ trang cùng ngươi thành thân, dù sao bề ngoài của một số người không phân biệt được nam nữ, bộ dạng kia của ta nói vậy đến ngay cả cha nương ngươi cũng chưa chắc có thể nhận ra.”

“Nhưng ngươi là nam nhân! Ta, ta mới không muốn thứ nam nhân làm vợ...” Thanh âm của Trần Thiên Tứ dần dần mất đi sức mạnh, bởi vì y cảm nhận được từ trên người Tô Ngôn tản ra sát khí làm cho người ta sợ hãi.

“Là nam nhân thì tính sao, ta nói muốn ngươi thứ ta ngươi phải thứ ta, bằng không...” Tô Ngôn đột nhiên cười âm hiểm, nhắc dúi Trần Thiên Tứ lên, liền toàn lực bắt đầu ra vào, “Ta liền liên tục làm một ngày một đêm như vậy.”

“Ừm... A... Ngươi, ngươi... Quá độc ác... Cần thận tinh tấn nhân vong a a...”

“Ta không sợ, dù sao cũng có ngươi cùng ta.” Một tia tinh quang hiện lên hai tròng mắt của Tô Ngôn, hẳn nâng tay lên, cầm lấy phân thân đã sớm cương lên của Trần Thiên Tứ, đồng thời dùng lực xiết chặt phần

gốc.

“... Người, người làm gì... Đau quá, mau buông tay!” Dục vọng tìm không thấy đường phát tiết, trong lòng khó chịu giống như có ngàn vạn con kiến đang cắn xé, Trần Thiên Tứ không nhịn được lớn tiếng kêu lên.

“Người đáp ứng thú ta ta liền buông tay.” Tô Ngôn không nhanh không chậm nói, đồng thời còn dùng đũa liên tục phát động tiến công vào u huyết của Trần Thiên Tứ.

“...” Đáng giận! Không được, tuyệt đối không được khuất phục dưới dâm uy của tên này... Trần Thiên Tứ cắn chặt khớp hàm, nhưng cảm giác phân thân phía trước bị chặn lại làm cho y cảm thấy khó chịu hơn bất kỳ đau đớn nào.

“Ồ... Được, ta thú người... Mau, mau buông tay!” Vài phút ngắn ngủi lại giống như mấy thế kỷ làm cho người ta khó nhịn, không thể chịu đựng được nữa Trần Thiên Tứ cuối cùng gật đầu thỏa hiệp.

Nhưng Tô Ngôn vẫn không hề buông bàn tay đang nắm chặt gốc phân thân, chỉ liếm liếm vành tai Trần Thiên Tứ, sâu kín nói, “Nhưng ta không tin tưởng người nha, người chính là Trần Thiên Tứ làm nhiều việc ác đấy.”

“Vậy... Ta đây thề... Nếu như ta lừa người, ta bị thiên lôi đánh xuống không chết từ tể được!” Trần Thiên Tứ khó chịu chảy cả nước mắt.

“Vậy được rồi.” Tô Ngôn mỉm cười, lúc này mới buông lỏng tay ra, tức khắc một chuỗi chất lỏng màu trắng phụt ra từ phân thân hơi tím của Trần Thiên Tứ, rơi lên tay của Tô Ngôn cùng lên bụng Trần Thiên Tứ, rất là trắng lè...

“Cái gì! Con, con... Con muốn thú nam nhân này?” Trần Phong run rẩy chòm râu hoa râm, tay ôm ngực, không thể nhìn hai người quỳ gối trước mắt mình.

“Đúng vậy đúng vậy, còn muốn con nói mấy lần!” Trần Thiên Tứ không kiên nhẫn trừng mắt liếc Trần Phong một cái, tròn mắt khê đảo, đột nhiên lại lườm Tô Ngôn nói, “Cũng không phải con không thể không cười, mà là người này muốn bám vào con!”

Nghe Trần Thiên Tứ nói xong, Tô Ngôn cũng giải thích rõ, chỉ là quay sang mỉm cười với Trần Thiên Tứ, sát khí đã phủ đầy trên mặt, làm cho Trần Thiên Tứ không khỏi ‘lộp bộp’ vài cái trong lòng.

Trần Phong ngồi trên ghế thái sư đã hoàn hồn, cười khổ nhìn Tô Ngôn khuyên nhủ, “Vị công tử này, ta thấy công tử đáng về đường đường, phải làm một người tri thư đạt lý mới đúng, nhưng vì sao lại muốn dây dưa không rõ với khuyến tử chứ? Khuyến tử tuy là háo sắc, nhưng từ trước đến nay chỉ hảo nữ sắc, nếu nó ra tay với công tử cũng là nhất thời tò mò thôi, công tử cũng không thể bởi vậy mà ủy thân cho nó a, nếu như không chê, tại hạ nguyện ý bồi thường công tử bạc trắng ngàn lượng, coi như xin lỗi...”

“Xí!” Trần Thiên Tứ ở bên cạnh cắn giận hất đầu, nói như là mình cường bạo Tô Ngôn vậy, rõ ràng người bị hại là y, không tìm tên kia bồi thường đã tốt lắm rồi, vì sao còn muốn y bồi thường cho tên kia! Nhưng cho dù y tức giận đến thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể im lặng không nói. Cũng không thể để người khác biết chuyện Trần đại thiếu gia đại danh鼎鼎 y đây, cư nhiên giống nữ nhân bị người cường bạo, đến ngay cả cha ruột cũng không thể cho ông biết!

“Lời ấy của công công sai rồi, Tô Ngôn cùng Thiên Tứ là thật tâm yêu nhau.” Tô Ngôn nở một nụ cười ấm áp như gió xuân với Trần Phong.

“Này, này... Thiên Tứ, điều đó là thật chứ?” Trần Phong bị nụ cười kia mê đến thất điên bát đảo, không thể mở miệng cãi lại Tô Ngôn, đành phải chìa mũi dùi về phía Trần Thiên Tứ.

“Không...” Mới vừa thốt ra một chữ, liền cảm nhận được ánh mắt sắc bén như lưỡi dao Tô Ngôn phóng tới, Trần Thiên Tứ do dự một hồi, cuối cùng cũng chỉ rất không tình nguyện nói, “Đúng, chúng con thật tâm yêu nhau, con yêu chết hán!” Yêu đến mức hận không thể giết chết hán!

“Này, này thì thành thế...” Trần Phong kinh ngạc vạn phần, nhất thời không thể thở được, đấm ngực ho không ngừng.

“Công công, ngài làm sao vậy.” Tô Ngôn vội vàng tiến lên đỡ Trần Phong, một mặt giúp ông vỗ lưng thuận khí.

“Thiên Tứ, nhanh đi rót chén trà đến đây!” Tô Ngôn quay đầu quát Trần Thiên Tứ còn đang ung dung đứng ở một bên.

Trần Thiên Tứ vừa định phản bác, nhưng đối diện với ánh mắt sắc bén của Tô Ngôn, lập tức không còn khí thế, đành phải không tình nguyện đi rót một chén trà đưa đến trước mặt Trần Phong, “Cha, uống trà.”

Trần Phong sống hơn nửa cuộc đời, đây vẫn là lần đầu tiên uống trà chính tay nhi tử mình rót, nháy mắt liền thở được, tiếp nhận chén trà Trần Thiên Tứ đưa đến liền dốc thẳng vào miệng, một bên uống một bên vui sướng đưa con cuối cùng đã hiểu chuyện.

“Công công, ngài đỡ chút nào không? Ngài tuổi tác đã cao, không nên kích động mới đúng.”

Bên tai truyền đến lời nói dịu dàng của Tô Ngôn, lúc này Trần Phong mới nhớ lại, lúc trước Thiên Tứ hình như là bị Tô Ngôn khiển trách mới đi châm trà. Thật sự là kỳ quái a, Tô Ngôn này cư nhiên có thể làm cho Thiên Tứ ngoan ngoãn nghe lời hẳn! Nói lại nhiều ngày nay Thiên Tứ thật ra nhu thuận đến kinh người, không ra ngoài phiền phức không nói, đến ngay cả với hạ nhân trong phủ cũng rất ít đánh chửi trêu cợt, hay là đây cũng do công lao của Tô Ngôn... Từ từ, hay là người gọi Tô Ngôn này chính là khắc tinh định mệnh có thể chế phục Trần Thiên Tứ mà vị đạo trưởng kia nói?

“Này, lão nhân, cha mau nói có đáp ứng hôn sự của chúng ta hay không, không đáp ứng chúng ta liền đi, ta cũng không có thời gian để dây dưa với cha!” Nhìn thấy Trần Phong sững sốt, tựa như du hồn đến nơi khác rồi, Trần Thiên Tứ rất không bình tĩnh thúc giục. Y thật sự không tin cha y sẽ cho y thành thân với một người đàn ông, nếu cha mẹ bọn họ cũng không đáp ứng, nói vậy Tô Ngôn này cũng sẽ không mặt dày đeo bám đi!

“... Được! Ta đáp ứng, nghe tam nương con nói năm ngày sau là ngày tốt, các con chuẩn bị một chút, đến lúc đó tổ chức hôn lễ đi.” Trần Phong thở dài, chậm rãi nói. Ngẫm lại cũng đúng, khi đó đạo trưởng cũng không nói khắc tinh của Thiên Tứ là nam hay nữ. Nhưng mà quả hẳn là nam hay nữ, chỉ cần có thể trấn được Thiên Tứ là được rồi, dù sao nam nhân có thể thú tam thê tứ thiếp, đến lúc đó lại cho Thiên Tứ thú mấy tiểu thiếp, còn sợ không được ôm hôn tử sao?

“Gi? Cha đáp ứng?” Trần Thiên Tứ không dám tin nhìn Trần Phong, trong lòng cực kỳ hui quạnh. Xong rồi, cư nhiên ngay cả thành lũy cuối cùng tự cho là chắc chắn vô cùng cũng sụp đổ...

Năm ngày sau, Trần gia có chuyện vui, mở tiệc chiêu đãi tất cả hương thân phụ lão trong Phù Dung trấn, bọn họ đang chứng kiến khoảnh khắc mang tính lịch sử trong cuộc đời Trần Thiên Tứ. Trong vô số ánh mắt hoang mang, chú rể cùng tân nương cao hơn mình nửa cái đầu hoàn thành tam bái chi lễ.

Trong động phòng, ánh nến mờ ảo đong đưa. ‘Cạch’ một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, Trần Thiên Tứ một thân mùi rượu nghiêng ngả lao đảo tiến vào, đến trước giường liền ngã sấp xuống. Một lúc sau, mới lại ngồi dậy, nhìn nhìn tân nương vẫn đang ngồi ở mép giường không nhúc nhích, hơi sững sốt, đưa tay xốc khăn hồng trên đầu tân nương lên.

“Hức... Mỹ nhân.” Thấy khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp kia, Trần Thiên Tứ đã say đến không biết trời đất theo thói quen đưa tay sờ lên.

Mỹ nhân chỉ mỉm cười, thuận thế kéo cả người Trần Thiên Tứ vào lòng, dùng giọng nam tính dịu dàng nói nhẹ. “Gọi Tô Ngôn.”

...

Sau khi dâng lên điểm tâm sáng, Trần Thiên Tứ trừng mắt đi đằng sau lưng Tô Ngôn, hai mắt cơ hồ muốn phun ra lửa. Cái tên đáng ghét này, lại thừa dịp y say rượu hung hăng dày vò y cả buổi tối liền, làm hại y sáng sớm phải mang theo vành mắt đen xì và thân thể vô lực đi dâng trà cho cha và nương, đến là ghét!

“Phu quân, người dường như đêm qua ngủ không ngon, người coi, vành mắt đen xì rồi.” Tô Ngôn đột nhiên quay ngược người lại, mỉm cười với Trần Thiên Tứ.

Trần Thiên Tứ nhếch khóe miệng cười một cái coi thường, đó không phải là do người sao, bây giờ còn giả bộ vô tội!

“Không bằng bây giờ chúng ta vào phòng ngủ bù đi.”

“Hả?” Trần Thiên Tứ tưởng mình nghe nhầm. Nhưng sau một thoáng, cả người đã bị Tô Ngôn ôm ngang lên, đi thẳng về phía phòng ngủ.

“Buông, ban ngày ngủ gì chứ! Ta không ngủ! Người buông!” Không cần đoán cũng biết Tô Ngôn đang cười tà là do đâu, dọc đường đi, Trần Thiên Tứ không ngừng giãy dụa vung vẩy, nhưng vẫn không giãy ra khỏi nanh vuốt tên Tô Ngôn ấy, bị hắn ôm vào phòng ngủ, ném vào chiếc giường vừa được hạ nhân dọn dẹp sạch sẽ.

“Người, tên biến thái này! Người... Ô ô...” Môi văng lời bậy bị hung hăng chặn lại, quần áo và các đồ phụ trang trên người cũng ba hai cái đã bị gạt hết. Ngón tay Tô Ngôn đã chuyển qua huyết khẩu mê người của Trần Thiên Tứ, nhẹ nhàng khuếch trương nó.

“A... ư... người... tên.. biến thái... này....” Trần Thiên Tứ chửi bậy không nên lời, trên mặt cũng đỏ ửng một mảng.

Cảm thấy phân thân Tô Ngôn đã chạm vào huyết khẩu mình, Trần Thiên Tứ không khỏi ra sức vật lộn, liên tục quơ tay chân đánh Tô Ngôn.

Tô Ngôn cau mày, chỉ có thể lấy tay điểm trúng huyết đạo Trần Thiên Tứ, lúc này mới có thể khiến y an phận đi.

“Đáng ghét! Người ngoại trừ điểm huyết đạo ta thì còn làm được gì! Người, tên phạm tội cường gian này! Đại sắc ma!” Trần Thiên Tứ vô pháp nhúc nhích thân thể, chỉ có thể dựa vào chửi bậy đi giải tỏa nỗi lòng.

Sau đó, Tô Ngôn ngậy ra một lúc, khuôn mặt tuấn mỹ trở nên tái nhợt. Phải rồi, cho đến bây giờ, ta ở trong lòng người đều chỉ là một tên phạm tội cường gian thôi sao?

Trần Thiên Tứ nhân lúc Tô Ngôn dừng động tác, cảm thấy có phần kỳ quái, đối diện với ánh mắt Tô Ngôn, lại thấy mình đang thẳng cẳng trong đó, lại còn bao hàm cả thâm tình.

“Tốt lắm, nếu như bây giờ người nói người không có nửa chút thích nào đối với ta, sau này ta sẽ không dây dưa với người nữa.” Tô Ngôn ôm chặt Trần Thiên Tứ, vùi mặt mình vào bờ vai ấm áp của y, muốn tránh để y thấy vẻ mặt bi thương của mình.

Không còn dây dưa, đây đương nhiên là điều y cầu còn không được! Nhưng mà, vậy lẽ nào sau này sẽ không gặp lại sao? Nhưng mà đã bái đường thành thân rồi mà! Nếu để người bên ngoài biết được Trần Thiên Tứ đại danh鼎鼎, vào sau ngày đón dâu, lão bà để mặc mình chạy trốn mất, vậy chẳng phải sẽ bị người ta cười cợt cả đời sao... Trần Thiên Tứ nhíu mày tự hỏi, bất tri bất giác trong đầu hiện lên dáng vẻ thâm tình lúc trước của Tô Ngôn, tâm mạch lại bất giác trở nên kịch liệt.

Sau một lúc lâu yên lặng, Tô Ngôn cuối cùng cũng nghe thấy giọng nói yếu ớt của Trần Thiên Tứ, “Lần trước, người nói thích ta là có ý gì?”

Tô Ngôn dùng miệng nhẹ nhàng hôn lên xương quai xanh của Trần Thiên Tứ, ôn nhu nói. “Ta cũng thấy rất kỳ quái, lần đầu tiên cường bạo người ấy, lòng dạ không ngừng đập nhanh vì người. Rõ ràng người là một ác nhân, nhưng ta không cách nào khống chế tình cảm đối với người... Tuy rằng rất kỳ quái, cơ mà ta chỉ muốn yêu người, ôm người, muốn vĩnh viễn giữ lấy người.”

“Là yêu thích đối với thân thể ta ha, nói không chừng người đi trên đường tìm một tiểu quan lên giường với người, sau đó người cũng có thể thích hắn cực kỳ đó.” Trần Thiên Tứ hừ nhẹ một tiếng, rừ mi mắt xuống, tránh ánh mắt nồng nàn của Tô Ngôn.

“Trừ người ra, ta cũng không có hứng thú với ai cả.” Tô Ngôn bỗng kiên định nói thể, hung hăng hôn Trần Thiên Tứ một cái, “Nếu ta nói dối, hãy để thiên lôi đánh xuống, chết không được tử tế!”

“Ta cũng không phải nữ nhân, không cần người thề thốt.” Tuy ngoài mặt Trần Thiên Tứ rất chi là khinh thường, song trong lòng lại cảm thấy vài phần vui mừng. Từ khi sinh ra đến giờ, ngoại trừ cha và nương y

ra, chưa có ai nói thích với y cả, kỳ thực, lần đầu tiên nghe Tô Ngôn nói lời này, lòng y đã dao động một cách lạ kỳ...

“Vậy còn Thiên Tứ, người thích ta không?”

Nhìn ánh mắt nóng rực của Tô Ngôn, Trần Thiên Tứ không khỏi cảm thấy bối rối. Sao đây, mình sao lại có cảm giác rung động, rõ ràng phải là cảm hận thù ghét mới đúng chứ!

“Người không thích ta sao? Người ghét ta sao?” Thấy hoảng loạn trong mắt Trần Thiên Tứ, trong lòng Tô Ngôn ngưng trệ. Lẽ nào y cảm ghét mình ư? Đúng vậy, từ đầu tới cuối đều là do mình ép buộc y, y làm sao có khả năng yêu mình được đây!

“... Ta biết rồi, vậy đây là lần cuối cùng, sau khi làm xong lần này, đời này kiếp này ta cũng không ép buộc người nữa.” Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tô Ngôn không nhìn ra được diễn cảm, chỉ là dùng giọng nói trầm thấp, một bên lấy tay tách hai chân Trần Thiên Tứ ra, hung hăng trườ sấp, mỗi một lần ra vào giống như muốn ấn vết tích của mình lên thân thể Trần Thiên Tứ.

“A a... Không có... Ta cũng không nói ghét người nha...” Trần Thiên Tứ vội vàng dùng giọng nói hỗn hển hét lên.

Tô Ngôn ngừng trườ sấp lại, vẻ mặt kinh hỉ nhìn Trần Thiên Tứ, “Vậy là người thích ta?”

“Không, không có... Vậy, vậy được... coi như có chút đi.” Trần Thiên Tứ nhất thời đỏ bừng hai gò má, lòng thâm xích mịch. Đáng ghét, y lại đi nói thích người này, y có phải uống nhầm thuốc rồi không!

“Thiên Tứ...” Tô Ngôn vội vã hôn lên đôi môi của Trần Thiên Tứ, điên cuồng chiếm đoạt đòi hỏi, cho đến khi đôi môi của Trần Thiên Tứ trở nên sưng đỏ.

“Chúng ta tiếp tục đi.” Mới vừa buông tha cho môi Trần Thiên Tứ, Tô Ngôn liền bắt lấy phần eo của y, bắt đầu đưa đẩy.

“Từ từ...” Trần Thiên Tứ cắn cắn môi, hai rặng mây đỏ trên mặt càng lan rộng, “Giải huyết đạo cho ta trước đã... Ta muốn ôm người.”

“Được.” Tô Ngôn cười cười, ngón tay vung lên, thân thể cứng còng của Trần Thiên Tứ lập tức mềm nhũn.

“Nếu làm ta cảm thấy đau một chút thôi thì người nhất định phải chết!” Trần Thiên Tứ lần nữa ngồi dậy vươn hai tay vòng qua cổ Tô Ngôn, để thân thể dán sát trên người Tô Ngôn, khiến cho thân thể hai người lần đầu tiên có thể đạt được kết hợp chặt chẽ không rời.

“Yên tâm đi, ta sẽ cho người thoải mái... A.” Tiến vào nóng rực, làm cho hai người đều thoải mái đến rên rỉ.

“Tô Ngôn... A a... Tô Ngôn!”

Tiếng rên rỉ tràn ngập tình dục cùng tiếng giao hoan âm mỹ vang lên trong phòng Trần Thiên Tứ, cũng trộm theo khe cửa nhẹ nhàng bay ra ngoài, lại làm cho hai hạ nhân đang dọn dẹp sân ở ngoài phòng nghe đỏ cả mặt.

“Người đừng có mà đòi ăn thịt thiên nga, bộ dáng Thiếu phu nhân ta đã từng gặp qua, dùng mạo như thiên tiên để hình dung cũng không đủ a! Chỉ tiếc thân thể của nàng có cao lớn một chút...” Tiểu nhân gọi Trụ Tử thật cẩn thận nhìn nhìn bốn phía, thấy không có người khác, liền dán sát vào lỗ tai Tiểu Tam nói, “Nói cho người nha, Thiếu phu nhân kia kỳ thật thích nữ phần nam trang, chẳng qua lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng là biết nàng là nữ, cho nên mặc cho nàng ra vào phòng thiếu gia ta cũng không ngăn cản, người xem, ít nhiều ta đã thành toàn cho thiếu gia chuyện tốt này... Hả, Tiểu Tam sao tai người lại đỏ như vậy?”

“Trụ tử, người nói nếu thật sự là hai nam nhân thì cần phải làm loại chuyện kia như thế nào?”

“Người có tật xấu à, hai thằng đàn ông làm loại chuyện đó làm gì! Đừng dài dòng nữa, quét nhanh cho xong đi, rồi cùng đến phòng bếp rửa bọt lão Trương đánh bạc.”

“A...”

“Này! Người làm gì mà sờ mông ta!”

“... Trạ Tử, chúng ta đi làm việc mà Thiếu gia với Thiếu phu nhân đang làm đi.”

“Người, người, người... Cứu mạng a! Có người phát xuân này ~!”

Dân gian có đồn đãi, thượng thư thị lang Trần Phong lúc tuổi già có được đứa con, đứa con này làm nhiều việc ác, lại do che chở của hoàng thượng mà không ai dám trêu chọc. Cho đến mười tám tuổi, gặp thê tử này, từ nay về sau thu liễm không hề làm ác, ngược lại theo thê tử này ngày ngày đi làm việc thiện. Thê tử này mắc bệnh, không thể có con, Trần Phong ý đồ nạp tiểu thiếp khác cho con trai, lại trước một ngày nạp thiếp, đứa con này cùng với con dâu bỏ trốn, từ nay về sau hai người không hề có tin tức...

(mở Thắt: kỳ thật cha của đứa nhỏ cùng các bà vợ của hắn rất đáng thương, kết quả vẫn không duy trì được hương khói...)

4. Chương 4: Ngoại Truyện Siêu Ngắn: Đăng Tiên Sơn

“Sư phó, đồ nhi quyết định ngao du tứ phương, sau một hai năm sẽ trở về!” Người đang nói là nhị sư huynh của Tô Ngôn.

Thải Minh tiên nhân đưa mắt nhìn người nọ, thở dài, “Cái tên đồ đệ bướng bỉnh này, lần trước hóa thành đạo sĩ tiết lộ thiên cơ cho Trần gia còn chưa đủ sao, lần này lại muốn gây ra chuyện gì nữa, con nghịch thiên như vậy, không sớm thì muộn các tiên quân cũng hạ lệnh trừng phạt con, cho trăm năm đạo hạnh của con hóa thành tàn tro!”

“Lời ấy của sư phó sai rồi, mỗi lần đồ nhi để lộ thiên cơ không phải đều vì muốn giúp người hữu duyên trên đời hay sao, ấy là đồ nhi làm việc tốt, các tiên quân sao lại trách cứ chứ!” Nhị sư huynh mỉm cười, “Nếu không có đồ nhi dẫn dắt, Tô sư đệ sao có thể tìm được người tương thủ trọn đời với hắn chứ, Trần Thiên Tứ đang làm nhiều việc thiện kia chỉ sợ bây giờ vẫn còn là một ác nhân thôi!”

“Thôi thôi, vi sư nói không lại con, lần này con xuống núi, cần phải nhớ rõ sớm ngày trở về.” Thải Minh tiên nhân không biết làm sao lắc lắc đầu.

“Đồ nhi biết, đồ nhi chắc chắn sẽ trở về trước khi sư phó ngài thành tiên để tiễn ngài một đoạn đường! Đồ nhi đi đây.” Nhị sư huynh cười ha hả nói xong, nhanh chóng hóa thành một con hạc trắng, bay dọc theo đường núi rồi dần biến mất sau những rừng mây, cảnh tượng đẹp tựa bức tranh thủy mặc. (mở Thắt: hạc vũ bạch sa, lòng ta bay lượn... [người nào đó lại bị đánh bay])

===Hoàn===

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khac-tinh>